

קטע מנאום הסיום של השופט האמריקני ר.ה. ג'קסון במשפט נירנברג

אנשים אלה, הנאשמים העיקריים, לא ראו את הרוע, לא אמרו דבר כלשהו ודבר רע לא נאמר בנוכחותם. זה נשמע אמין ביותר מפיו של כל נאשם בנפרד, אולם כאשר מצרפים את כל ההצהרות האלה ביחד, הדימוי של הרייך השלישי, שצריך היה להתקיים אלף שנים, הוא גרוטסקי. אילו צרפנו רק את ההצהרות של הנאשמים היושבים בשורה הראשונה, הייתה מתקבלת תמונה של הרכב גרוטסקי של ממשלת היטלר. בממשלה זו נכללו לפיכך:

האדם מספר שתיים, גרינג, שלא ידע דבר על השימוש לרעה שנעשה בגסטאפו, שנוסד על ידו. מעולם לא חשד אפילו כי קיימת תכנית להכחדת היהודים, למרות העובדה שבמו-ידיו חתם על שורה של הוראות המכוונות לרדיפות גזע זה.

האדם מספר שלוש, הס, שהיה רק איש ביניים חף מפשע שהעביר את הפקודות של היטלר בלא להכיר את תוכנו, משהו מעין דוור או שליח.

שר החוץ ריבנטרופ, שידע רק מעט באשר לענייני חוץ ולא ידע דבר כלשהו על מדיניות החוץ. פילדמרשל קייטל, שהוציא פקודות לכוחות המזוינים, אך לא היה לו מושג מה משמעות פקודות אלה במציאות.

ראש כוחות הביטחון, קלטנברונר, שהיה סבור כי הפעילות המשטרית של ה-D.O. והגסטאפו קרובה להכוונת התנועה ברחובות.

הפילוסוף המפלגתי, רוזנברג, שהתעניין במחקר היסטורי ולא היה לו מושג אודות שיטת האלימות שהונהגה במאה העשרים בהסתמך על הפילוסופיה שלו.

מושל פולין, פראנק, שמשל אך לא שלט.

הגאולייטר של פרנקוניה, שטרייכר, שעסק בהפצת הספרות האנטי-יהודית המזהמת, אך לא הניח כלל שאיש קורא דברים אלה.

שר הפנים, פריק, שלא ידע אף מה שהתרחש בלשכתו, פחות עוד – מה שהתרחש במשרדו, ופחות מכל – מה היה מצב הדברים בגרמניה.

נשיא הבנק של הרייך, שאכט, שלא ידע כלל וכלל מה הוכנס ומה הוצא מהבנק שלו.

הממונה על המשק המלחמתי, שפאר, אשר באמצעים חשאיים רתם את כל המשק למטרות המלחמה, וכלל לא ידע שפעילותו קשורה באופן כלשהו עם המלחמה.